

РЕШЕНИЕ

№ 16105

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева

Мая Сукнарова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1165** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. Д. Д., срещу решение № 4662 от 24.10.2024 г., постановено по АНД № 12815/2024 г. от Софийски районен съд, 8-и състав. С него е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на АПИ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на „ПИМК“ ООД с ЕИК[ЕИК] на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2500 лв. за нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП във вр. с чл.10, ал.1, т.2 от ЗП. С жалбата се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на ЗДвП. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което оспореният ЕФ да бъде потвърден. Ответникът – „ПИМК“ ООД в представен по делото писмен отговор оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди направените по делото разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита, че обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при

наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка.

На 09.08.2021 г. около 17:56 ч., по А-6 км 50+427, с посока нарастващ километър, включена в обхвата на платена пътна мрежа, за ППС специален автомобил МАН ТГС с рег. [рег.номер на МПС] е установено, че се движи без да е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

Нарушението е установено с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП.

За идентифициране субекта на отговорност, електронната система за събиране на пътни такси генерира автоматично данни за собственици и притежатели на ППС, вследствие на което било установено, че собственик на заснетото превозно средство е „ПИМК“ ООД. Поради това на юридическото лице бил издаден процесният електронен фиш № [ЕГН], с който на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с ал.3 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП във вр. с чл.10, ал.1, т.2 от ЗП.

С обжалваното решение СРС е отменил оспорения ЕФ. За да постанови този резултат е приел, че ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл.179, ал.3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл.189ж от ЗДвП било недопустимо. Законодателят не предвиждал възможност да бъде издаван ЕФ за това нарушение, като същото следвало да се санкционира като първо бъде съставен акт за установяване на административно нарушение, а в последствие – наказателно постановление, съответно било недопустимо да се извлича волята на законодателя по тълкувателен път чрез разширително тълкуване на нормата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП. Като второ основание за постановената отмяна съдът е приел, че в ЕФ липсвало описание на факти, очертаващи елементи от обективната страна на твърдяното нарушение – не бил посочен размерът на дължимата такса чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, както и по какъв начин същата е била изчислена. По този начин била осуетена възможността на субекта на отговорността да установи срещу какви факти следва да реализира защитата си. Доколкото в електронния фиш се правело позоваване на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и се твърдяло, че не е заплатена именно тази такса, то във фиша следвало точно и ясно да се посочи конкретният път и съобразно данните на ППС в какъв размер е трябвало да бъде платена тол такса. Освен това в електронния фиш нямало посочени данни и за това какво е било конкретно изминатото разстояние, тол сегменти, в които процесното ППС е навлязло, както и какъв е сборът на изчислените за съответните тол сегменти такси. Липсата на конкретно посочване на размера на дължимата тол такса за конкретното ППС с ясно описание на начина на формирането ѝ, според съда, на свой ред ограничавало правото на жалбоподателя да разбере в пълнота фактическите предели на вмененото му нарушение, като узнае какъв размер на такса не е заплатил и защо се приема, че дължи такса именно в този размер. Така постановеното решение е правилно като краен резултат като съдът не споделя изводите на районния съд относно реда за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Настоящата съдебна инстанция намира, че при издаването на електронния фиш АПИ правилно е квалифицирала както нарушението, така и нормативните основания за налагане на имуществена санкция. Действително, разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП препраща единствено към чл.179, ал.3 от ЗДвП, но при систематичното ѝ тълкуване следва да се приеме, че препращането включва и чл.179, ал.3б от ЗДвП. Това заключение се подкрепя от чл.189ж, ал.7от ЗДвП, съгласно който по отношение на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3-3б се прилагат разпоредбите на чл.189, ал.10. Същият извод следва и от чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, който препраща

към чл.167а, ал.3 от ЗДвП, който от своя страна също препраща към чл.179, ал.3-3в от ЗДвП. Със същото препращане по отношение издаването на ЕФ е и чл.167а, ал.4 от ЗДвП.

От така изложеното е видна волята на законодателя административнонаказващият орган да може да издава ЕФ и на основание чл.179, ал.3б от ЗДвП, като процедурата за издаване на ЕФ вместо АУАН и НП е просто правна възможност, а не задължение, чието неизпълнение да води до съществено процесуално нарушение и незаконосъобразност на издадения ЕФ. В подкрепа на изложеното говори и въведената нова ал.8 на чл.189ж от ЗДвП (ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.08.2023 г.), според която наказателни постановления за административни нарушения по чл.179, ал.3-3в и електронни фишове за нарушения по чл.179, ал.3-3б се връчват от контролните органи по чл.167а на нарушителя лично, срещу подпис или по реда на чл.186а, ал.1, т.2, буква "а", т.3, ал.2, 3, 5 и 6. Макар и неприложима за настоящия казус, тази разпоредба ясно показва волята на законодателя да даде възможност за издаване на ЕФ вместо изпълнение на процедурата по издаване на АУАН и НП.

При тази законодателна уредба не се създава административнонаказателен състав по аналогия, т.е. не се касае за налагане на административно наказание по аналогия, което е в разрез с правните принципи. Наличната в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП непълнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. С оглед гореизложеното, настоящият състав не намира за нарушено правилото на чл.46, ал.3 от Закона за нормативните актове, който забранява обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба.

Правилен обаче е изводът на съда, че в обжалвания ЕФ не са посочени данни относно конкретно изминатото разстояние и тол-сегментите, в които процесното ППС е преминало, съответно не е ясно как е определен размерът на дължимата пътна такса.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение по чл.102, ал.2 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП. Според чл.139, ал.5 от ЗДвП, движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от ЗП.

Съгласно чл.102, ал.2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП, според категорията на ППС. В разпоредбата на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП е предвидено заплащането на такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл.10б, ал.3; заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

В случая от оспорения ЕФ по никакъв начин не може да се установи какво точно разстояние и коя точно част от път А-6 км 50+427 е изминато от процесното ППС, отделните тол сегменти, в които

това ППС е навлязло, за да може да се изчисли изминатото разстояние, съответно за да се установи сбора на изчислените за съответните тол сегменти, за да се изчислят дължимите такси. По изложените съображения решението като правилно като краен резултат следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора в полза на ответника следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноси за адвокатско възнаграждение, доказателства за реалното заплащане на които са представени с молба от 11.04.2025 г. Същите са в размер на 420 лв., като този им размер е под предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа минимум, с оглед на което съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на касатора в проведеното по делото открито съдебно заседание възражение за прекомерност.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, изр.1, пр.1 от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4662 от 24.10.2024 г., постановено по АНД № 12815/2024 г. от Софийски районен съд, 8-и състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ПИМК“ ООД с ЕИК[ЕИК] направените по делото разноси в размер на 420 (четиристотин и двадесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: